

πνεύματι, ἐρωτήσεις ἄτακτοι καὶ ἀσύνητοι, ἀποκρίσεις οὐδὲν τούτων ἀμείνους, ἀλλήλας ἐπεμβαίνουσαι καὶ οὐκ ἀσταθεῖς οὐδὲ τάξει προοῖουσαι παιδεύσεως. Τί ἂν τὸ καθ' ἕκαστον γράφοιμι; Τοῦτον πρὸ τῶν ἔργων ἐθεασάμην ὄν καὶ ἐπὶ τῶν ἔργων ἐγνώρισα. Καὶ εἴ μοι παρῆσάν τινες τῶν τηλικαῦτα συνόντων καὶ ἀκουσάντων, οὐ χαλεπῶς ἂν ἐμαρτύρησαν ὡς ἐπειδὴ ταῦτα ἐθεασάμην εὐθύς ἐφθεγγάμην οἷον κακὸν ἢ Ρωμαίων πρέφει».

Ὁ Ἰουλιανὸς δὲν διέτριπεν ἐνταῦθα εἰμὴ ἕξ περιπυ μῆνας· διότι κατὰ Νοέμβριον τοῦ 355 ὁ Κωνσταντῖος ἐνόμισεν εὐλογον νὰ ἀπονεύμῃ αὐτῷ τὸ τοῦ καίσαρος ἀξίωμα καὶ νὰ ἐπιτρέψῃ τὴν τῆς Γαλατίας διοίκησιν. Ἡ ἐπαρχία αὕτη δεινῶς ὑπὸ τῶν γερμανικῶν φυλῶν κατατροχωμένη εἶχε χρεῖαν ἰδιάζοντός τινος ὑπερτάτου ἀρχοντος. Πλὴν τούτου ὁ Κωνσταντῖος μὴ ἔχων τέκνα ἠσθάνετο ἐν γένει τὴν ἀνάγκην βοηθοῦ, ἢ δ' ἀγαθὴ Εὐσεβία διέλυσε καὶ πάλιν τὴν δυσπιστίαν ἦν ὁ βασιλεὺς ἠδύνατο νὰ σφῆξῃ πρὸς τὸν συγγενῆ ἐκεῖνον. Μετὰ τινα ἔτη ὁ Ἰουλιανὸς ἔγραφε πρὸς τοὺς Ἀθηναίους ὅτι ἔκλαυσε πικρῶς καταλείπων τὴν πόλιν αὐτῶν, ἀλλ' ὅπως καὶ ἂν ἔχη τὸ περὶ τούτου ὑπήκουσεν εἰς τὴν διαταγὴν τοῦ βασιλέως, καὶ ἐνῶ οὐδόλως ἐφαίνετο προητοιμασμένος πρὸς τὸ δυσχερὲς ἔργον τὸ ὁποῖον ἀνέλαβεν, ἐνῶ πολλὰς καὶ ποικίλας παρενέβαλεν αὐτῷ δυσκολίας ἢ ἐν Βυζαντίῳ κυβέρνησις, ἀνεδείχθη οὐδὲν ἤττον στρατηγὸς ἐπιτήδειος. Ἐν διαστήματι ἐτῶν πέντε οὐ μόνον ἐπέκεινα τοῦ Ρήνου ἐξώθησε τοὺς Γερμανοὺς καὶ ἐν αὐτῇ τῇ πατρίδι αὐτῶν κατετρόπωσε καὶ ἐταπείνωσεν ἀλλὰ καὶ τῆς Γαλατίας τὴν προηγουμένην ὀλεθρίαν κατάστασιν πολυειδῶς ἐθεράπευσε. Τότε ὅμως ἐφθονήθη ὑπὸ τοῦ Κωνσταντίου, ὅστις θέλων νὰ ἀπομακρύνῃ ἐκ τῆς Γαλατίας τοὺς νικηφορήσαντας ὑπὸ τὸν συνάρχοντα ἐκεῖνον καὶ λατρεύοντας αὐτὸν λεγεῶνας διέταξεν αὐτοὺς νὰ προσέλθωσιν εἰς τὴν Ἀσίαν, ἵνα ἀντιπαραταχθῶσι περὶ τὸν Εὐφράτην ποταμὸν κατὰ τοῦ ἀείλοτε ἐπικειμένου Σαπῶρ. Ἀλλ' οἱ λεγεῶνες, παρακούσαντες, ἀνηγόρευσαν τὸν Ἰουλιανόν, ἄκοντα, βασιλέα. Ὁ δὲ προέτεινε ἤδη συμβιβασμὸν πρὸς τὸν Κωνσταντίον. Δυστυχῶς ἡ βασιλὶς Εὐσεβία, ἣτις ἠδύνατο νὰ συντελέσῃ εἰς τὸν συμβιβασμὸν, εἶχε πρὸ μικροῦ ἀποθάνει. Ὁ Κωνσταντῖος ἀπέρριψεν ἀγερώχως τὴν προταθεῖσαν διαλλαγὴν. Ὅθεν ὁ Ἰουλιανὸς ὠρμησεν ἐπὶ τὴν Κωνσταντινούπολιν. Ἀποθανόντος ὅμως τοῦ Κωνσταντίου τῇ 3 Νοεμβρίου τοῦ 361 προελήφθη ὁ ἐμφύλιος πόλεμος, καὶ ἡ ἀρχὴ τοῦ Ἰουλιανοῦ, καθ' ὁδὸν εὐρισκομένου, ἀνεγνωρίσθη προθύμως ὑφ' ὀλοκλήρου τοῦ κράτους.

Ὁ Ἰουλιανός, ἅμα ἀρξαμένης τῆς πρὸς τὸν ἐξάδελφον ἔριδος, εἶχεν, ὡς φαίνεται, περιέλθει εἰς πρακτικωτέρας τινὰς συνεννοήσεις μετὰ τῶν ἐν Ἑλλάδι φίλων καὶ ἰδίως μετὰ τοῦ περγαμηνοῦ Ὁρειβασίου καὶ τοῦ λίβυος Εὐήμερου περὶ τῆς ἐκτελέσεως τῆς θρησκευτικῆς αὐτοῦ μεταρρυθμίσεως· εἶχε μάλιστα, ὡς βεβαίως, μετακαλέσει παρ' ἑαυτῷ καὶ αὐτὸν τὸν ἱεροφάντην τῶν ἐλευσινίων, ἀπὸ κοινοῦ πρὸς τοῦτον καὶ πρὸς ἐκείνους ἀποφασίσας πάντα τὰ πρὸς τὴν ἀνόρθωσιν τοῦ ἀρχαίου δόγματος ἐπιτήδεια. Ἐπελθούσης δὲ τῆς ρήξεως, τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἀπέβαλεν ἐπισήμως τὴν τε πρὸς τὴν Κωνσταντίον καὶ τὴν πρὸς τὸν Χριστὸν πίστιν, ἀφιερῶσας ἑαυτὸν τοῖς ἀθανάτοις θεοῖς, καὶ ἀποσιταίης καὶ παραβάτης τῆς τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν διδασκαλίας γενόμενος, ὅπως δὲν ἔπαυσαν ἕκτοτε ἡ ἱστορία καὶ ἡ ἐκκλησία ν' ἀποκαλῶσιν αὐτόν. Φθάσας εἰς Παννονίαν ἔγραψε πρὸς τὰς ἑλληνικὰς πόλεις καὶ ἰδίως πρὸς τὴν βουλὴν καὶ τὸν δῆμον τῶν Ἀθηναίων, πρὸς τοὺς Κορινθίους, πρὸς τοὺς Λακεδαιμονίους, διεξηγῶν τὴν προαίρεσιν καὶ ἐπικαλούμενος τὴν συνδρομὴν αὐτῶν. Ἡ πρὸς τοὺς Ἀθηναίους ἐπιστολή, περιωθεῖσα

